

Chương thứ 11

CỬU BIỆT TRÙNG PHÙNG

Đêm thu, khuya lắm.

Gió thổi trên cây ngô đồng, tựa như đang than thở.

Tiêu Thập Nhất Lang đứng dưới cây ngô đồng đợi. Hiên Viên Tam Thành rốt cuộc cũng từ từ bước ra.

Cái gã bình phàm vô cùng ấy, dưới ánh mắt người khác, bỗng dưng đã biến thành một người vô cùng không bình phàm.

Bởi vì, y chính là Hiên Viên Tam Thành. Y đem cái ghế ra, Ngưu chương quỹ dều Phong Tứ Nương ngồi xuống ghế.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương lộ đầy vẻ ưu uất và quan tâm.

Nàng đã từng hận Tiêu Thập Nhất Lang, nàng hận sao y có thể biến ra như vậy, hận sao y lại quá ôn thuận với Băng Băng, tại sao lại quá vô tình với Thảm Bích Quân. Nhưng chỉ cần y gặp phải chuyện nguy hiểm, nàng lập tức biến ra ưu uất, quan tâm còn hơn ai.

Hoa Như Ngọc nhìn nàng, rồi lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, y lớn tiếng than thở nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang a Tiêu Thập Nhất Lang! Người mà bại lần này, Phong Tứ Nương sẽ hận ngươi cả đời, do đó ngươi không được bại, chỉ tiếc là ngươi cứ bị bại chắc đi rồi.

Ánh sao chiếu trên gương mặt của Hiên Viên Tam Thành, gương mặt bình phàm chẳng có gì đặc biệt của y bỗng nhiên biến thành không bình phàm tí nào.

Nhất là cặp mắt của y, cặp mắt của y trấn định như hòn đá trên dãy núi xa xa.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, hỏi:

- Người ra tay trước, hay là ta ?

Hiên Viên Tam Thành đáp:

- Người.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta không ra tay, người sẽ đợi ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Ta chẳng muốn đạp vào dấu xe cũ của anh em nhà Âu Dương.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người đúng là trầm tĩnh hơn bọn họ.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Đáng lý ra ta tính dùng cách của người, nói vài câu dao động tinh thần của người một tý.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tại sao người không làm ?

Hiên Viên Tam Thành cười một tiếng nói:

- Bởi vì ta muốn nói gì, Hoa Như Ngọc đã nói đủ hết rồi.

Y lại mỉm cười nói tiếp:

- Đương nhiên người cũng biết, y chẳng vì người mà quan tâm, y chỉ hy vọng người tán loạn tinh thần, y hy vọng ta thắng.

Hoa Như Ngọc cười lớn nói:

- Tại sao ta hy vọng người thắng làm gì ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Bởi vì, đối phó ta so với Tiêu Thập Nhất Lang dễ dàng hơn, ta mà thắng, ngươi còn có cơ hội đem Phong Tứ Nương và Cát Lộ Dao đi, chỉ tiếc là ...

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Chỉ tiếc là sao ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Chỉ tiếc là bây giờ Tiêu Thập Nhất Lang hình như không có vẻ gì là tâm thần hoảng loạn, do đó, tốt nhất là người lo mau mau chạy đi.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Tại sao ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Bởi vì, nếu y thắng, chỉ sợ ngươi khó mà sống sót ra khỏi nơi này.

Hoa Như Ngọc nói:

- Y thắng không nổi.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Điều đó có chắc gì.

Hoa Như Ngọc nói:

- Ngươi không chắc ăn ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Có, chỉ có ba phần.

Hoa Như Ngọc kinh ngạc nhìn y, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, ngươi ...

Y chưa nói hết xong câu, bởi vì chính ngay lúc đó, người đáng lẽ phải đợi Tiêu Thập Nhất Lang ra tay trước là Hiên Viên Tam Thành, bỗng nhiên ra tay.

Hoa Như Ngọc đã hiểu gì ?

Hiên Viên Tam Thành rõ ràng hiểu rằng phải lấy tĩnh chế động, mới tiếp nổi ba chiêu của Tiêu Thập Nhất Lang, vậy mà sao y bỗng nhiên đi ra tay trước ?

Hiên Viên Tam Thành vốn là người ôn hòa và rất bình phàm, nhưng y đánh ra chiêu đó, thế tựa lôi đình, hung mãnh không thể tưởng, đã vậy chiêu thức còn quái dị, biến hóa còn vô chừng, mới ra tay đã công ra bốn chiêu. Nhưng y quên đi mất một điều.

Càng công mạnh chừng nào, phòng thủ càng yếu chừng đó, chiêu thức biến hóa càng phức tạp nguy dị, càng khó tránh có chỗ hở, chiêu thức biến hóa càng phức tạp nguy dị, càng dễ lộ chỗ sơ hở trống trải.

Huống gì, y chỉ dùng có hai tay không, trong tay Tiêu Thập Nhất Lang lại có thanh Cát Lặc Dao chặt sắt như chặt bùn.

Chỉ một đao, chỉ một chiêu.

Hiên Viên Tam Thành ôm lấy vai, vai dựa vào tường, thở dốc nói:

- Nhanh, đao nhanh thật.

Đao đã tra vào vỏ. Tiêu Thập Nhất Lang đứng đó nhìn y, ánh mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Hiên Viên Tam Thành cười khổ nói:

- Cuộc chiến này ta đã bị thua, Phong Tứ Nương là của ngươi.

Gương mặt Hoa Như Ngọc so với kẻ bị bại trận ôm thương tích kia càng trắng bệch hơn, y bỗng nhiên lại la lớn lên:

- Ngươi cố ý thua y, ta đã hiểu từ lâu, ngươi không lừa nổi ta.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Tại sao ta muốn thua y ? Không lẽ ta điên sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Bởi vì, người muốn lợi dụng Tiêu Thập Nhất Lang để đối phó với ta, bởi vì người sợ ta đối phó với người.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Nãy giờ người cố ý nói như vậy cho Tiêu Thập Nhất Lang oai phong lên, cố ý đánh trước, là để thua y, bởi vì, người biết nếu y thua, người sẽ ngược lại bị phiền phức vào người.

Hiên Viên Tam Thành hỏi:

- Không lẽ ta không muốn Phong Tứ Nương ? Không muốn Cát Lộ Dao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đương nhiên là người muốn, nhưng người cũng biết, có hai thứ đó vào tay rồi, bọn họ chắc chắn không tha cho người, huống gì Phong Tứ Nương có phải là của người đâu, người thua trận này, mà chẳng mất đi tý gì cả.

Hiên Viên Tam Thành bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:

- Bất kể ra sao, bây giờ ta cũng đã bại rồi.

Chuyện này dĩ nhiên không ai phủ nhận. Hiên Viên Tam Thành nói:

- Ta đã giao Phong Tứ Nương ra rồi, ta cũng đã đưa các người đi gặp Hiên Viên Tam Thành.

Y nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, cười nhẹ nói:

- Ta đã nói qua lời nào đều nhất định phải giữ.

Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Bây giờ ta đã nhận thua rồi, lại bị thụ thương. Dĩ nhiên ngươi sẽ không làm khó dễ gì ta nữa, dù ngươi có chuyện gì muốn tìm ta, cũng chờ cho ta khỏi rồi tính sau, ta tin rằng ngươi không phải hạng người nói không giữ lời, lợi dụng lúc người ta bị nguy.

Y thở ra một hơi thật dài, mỉm cười nói:

- Do đó, các ngươi có thể đi ra về nhà dưỡng thương thôi.

"Các ngươi" có nghĩa là Ngưu chưởng quỹ và Lữ chưởng quỹ.

Lữ chưởng quỹ dĩ nhiên đã tỉnh lại, do đó, bọn họ lập tức dìu Hiên Viên Tam Thành về nhà dưỡng thương.

Hoa Như Ngọc chỉ còn nước nhìn y đi khơi khơi. Y không rượt theo, bởi vì, y biết Tiêu Thập Nhất Lang sẽ không cho y đi như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y chăm chăm bằng cặp mắt sáng rực.

Hoa Như Ngọc nhin không nổi thở ra, cười khổ nói:

- Hiên Viên Tam Thành quả nhiên lợi hại, hôm nay ngươi thả hấn ra, say này nhất định sẽ hồi hận.

Một người thua trận rồi, còn có thể làm cho người thắng trận hồi hận, người này ắt hẳn rất hiếm có trên thế gian.

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta cũng đã chứng kiến thủ đoạn của y đối với người khác.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hừ.

Hoa Như Ngọc nói:

- Hấn thích chơi bình cổ, có lần Hồ Tam gia nhà Bảo Khánh vô ý tìm được một cái bình cổ "Vũ quá thiên tình" (mưa hết trời đẹp), là một thứ tình

phẩm, hấn muốn Hồ tam gia nhường, Hồ tam gia không chịu, chết cũng không chịu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy, Hồ tam gia bèn chết.

Hoa Như Ngọc gật gật đầu, than thở:

- Hồ tam gia là bạn của hấn, có điều, hấn vì chiếc bình cổ, đem cả nhà Hồ tam gia năm mươi bảy mạng ra, giết hết sạch trơn, không những vậy, còn thiêu thành tro, hấn giết người trước giờ là nhỏ cở giết gộc, cốt đầu cũng không tha.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta cũng có nghe, Hiên Viên Tam Thành giết người, thi cốt không còn.

Hoa Như Ngọc nói:

- Trừ bình cổ ra, hấn còn thích loại đàn bà có phong tư.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hử.

Hoa Như Ngọc nói:

- Theo ta biết, Phong Tứ Nương là thứ đàn bà hấn thích nhất.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Xem ra hấn cũng biết thương thức lắm.

Hoa Như Ngọc nói:

- Hấn muốn gì, là không hề chọn thủ đoạn, nhất định phải có cho bằng được.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hử.

Hoa Như Ngọc nói:

- Hắn muốn có Phong tứ Nương.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hử.

Hoa Như Ngọc nói:

- Vì vậy sớm muộn gì hắn cũng lại tìm ngươi, hôm nay ngươi thả hắn ra, đợi đến lúc đó, hắn nhất định không tha cho ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hử.

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta mà là ngươi, ta nhất định phải giết hắn.

Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên lạnh lùng nói:

- Ngươi mà là ta, có phải ngươi nhất định cũng sẽ giết Hoa Như Ngọc ?

Hoa Như Ngọc vẫn tỉnh bơ không hề biến sắc:

- Ngươi không nên giết Hoa Như Ngọc.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Bởi vì Phong Tứ Nương là bạn thân của ngươi, ngươi chắc không muốn bạn thân của ngươi thành quả phụ chứ ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Nếu ta giết ngươi, Phong Tứ Nương sẽ thành quả phụ ?

Y không hiểu. Hoa Như Ngọc cười một tiếng nhẵn nha nói:

- Không lẽ ngươi còn chưa biết nàng ta đã lấy ta rồi sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:

- Trên đời này đàn ông còn chưa chết hết, tại sao cô ta lại đi lấy một tên không ra đàn ông không ra đàn bà như ngươi ?

Y không tin. Hoa Như Ngọc vẫn còn tỉnh bơ mỉm cười nói:

- Ta biết ngươi không tin, nhưng chuyện này không giả một chút nào.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Trong giang hồ rất có nhiều người đã biết chuyện hôn nhân này, ngươi không tin cứ việc hỏi nàng, nhất định nàng sẽ không phủ nhận đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang đã bắt đầu muốn tin.

Hạng người thông minh như Hoa Như Ngọc, nhất định sẽ không nói những chuyện giả dối dễ dàng bị lòi đuôi ra.

Nhưng y còn muốn hỏi cho rõ ràng.

Do đó, y giải khai huyết đạo cho Phong Tứ Nương, bây giờ đương nhiên chẳng ai lại ngăn trở y:

- Cô lấy hấn thật sao ?

Phong Tứ Nương còn chưa động dậy, chỉ nhìn y lom lom, cặp mắt vừa rồi ưu uất và quan tâm, bây giờ đã biến thành u oán và phẫn nộ.

... Tôi vì anh mà chịu không biết bao nhiêu là tội tình, nước không biết bao nhiêu là khổ sở, người như hạt dẻ bị quăng long lóc khắp nơi, còn bị hành hạ ra hình dạng thế này, còn anh thì chẳng hề hỏi thăm một lời, ngay cả câu an ủi cũng không nghe nói gì.

... Thảm Bích Quân vì anh mà chịu muôn vàn chua xót, bây giờ còn chưa biết đi về đâu, còn anh thì chẳng hề hỏi thăm một lời, ngay cả câu an ủi cũng không nghe nói gì.

... Minh hai năm rồi chưa gặp nhau, anh hỏi tôi câu đầu tiên, lại là một câu thật vô duyên.

... Không lẽ anh không hiểu lòng tôi ? Không lẽ anh tin là tôi đi lấy hấn ?

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, gắng gượng không chế lấy mình, nếu không nước mắt của nàng đã trào ra ngoài.

Tiêu Thập Nhất Lang còn đang hỏi:

- Không lẽ cô lấy hấn thật à ? Tại sao lấy hấn ?

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y, còn chưa mở miệng ra.

... Nếu anh tin tôi cũng như tôi tin anh, vậy thì anh phải biết, dù tôi có lấy hấn cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ thế thôi.

... Anh phải nên thông cảm với cảnh ngộ của tôi, vì tôi mà trả thù.

... Nhưng tại sao chuyện gì không hỏi, lại đi hỏi một câu thật lãng nhách.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên đưa tay ra, tát cho y một bạt tai.

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩn người ra.

Y không ngờ rằng, hai năm không gặp, điều đầu tiên Phong Tứ Nương làm là cho y một bạt tai.

Phong Tứ Nương đã nhảy lên, lớn tiếng la lối:

- Tại sao ta không lấy hấn được ? Ta cao hứng muốn lấy ai, là ta lấy, có quan hệ gì tới người đâu, người ngăn cản được sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang lại ngớ mặt ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Ta lấy hấn, ngươi không phục phải không ? Không lẽ ngươi cho là ta không lấy được chồng cả đời sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước cười khỏ. Phong Tứ Nương nói:

- Hoa Như Ngọc, ngươi nói cho hấn nghe, chúng ta ...

Giọng nói của nàng khựng lại, bây giờ nàng mới phát hiện ra, Hoa Như Ngọc đã thừa cơ chuồn mất.

Hoa Như Ngọc là hạng người không hề bỏ lỡ cơ hội.

Phong Tứ Nương lại nhảy chồm lên, chụp ngay lấy vạt áo của Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngươi ... ngươi ... ngươi làm sao để cho hấn chạy mất ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không để hấn đi, tự hấn đi đấy chứ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ngươi không cản hấn lại ? Tại sao không giết hấn đi ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi lại:

- Giết hấn ? hấn là chồng của cô, cô lại muốn tôi giết hấn ?

Phong Tứ Nương tức giận nói:

- Ai nói hấn là chồng của tôi ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chính cô nói.

Phong Tứ Nương la lên:

- Tôi nói hời nào ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Mới tức thì.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi chỉ nói, tôi cao hứng lấy ai thì tôi lấy, tôi chỉ hỏi anh, tại sao tôi không thể lấy hần ? Tôi không hề nói hần là chồng của tôi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Hai câu đó không lẽ còn khác nhau sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên là khác nhau, không những vậy còn khác rất nhiều.

Tiêu Thập Nhất Lang thốt không ra lời, thật tình y không phân biệt ra được khác nhau ở chỗ nào. May mà y đã biết trước một chuyện.

Phong Tứ Nương mà nói có khác nhau, là có khác nhau, Phong Tứ Nương mà nói mặt trời hình vuông, mặt trời là hình vuông.

Nếu y muốn cãi nhau với nàng, y chỉ còn nước đựng đầu vào cột.

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y hỏi:

- Tại sao anh không nói gì nữa ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, cười khỏ nói:

- Chẳng qua tôi chỉ đóng miệng lại, không phải là không nói gì.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Đóng miệng lại với không nói chuyện không lẽ còn có gì khác nhau ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đương nhiên là khác nhau, không những vậy còn khác rất nhiều.

Phong Tứ Nương giận dữ nhìn y trừng trừng, nhưng rồi nhin không nổi cũng phì cười lên một tiếng.

Trừ những lúc thật sự tức giận ra, nàng vốn không phải là người không biết điều.

Nàng cũng ít khi giận, chẳng qua Tiêu Thập Nhất Lang thường thường hay gặp phải thể thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng đang nhìn nàng, y bỗng cười rồi nói tiếp:

- Lúc này tôi có nói một câu, không biết cô có nghe không ?

Phong Tứ Nương hỏi:

- Anh nói gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi nói là cô không già đi tí nào, chẳng những vậy, càng lúc càng trẻ ra, càng lúc càng xinh đẹp.

Phong Tứ Nương nhin cười không nổi nói:

- Tôi chẳng nghe, tôi chỉ nghe anh nói tôi là một tên nữ yêu quái.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chúng ta chưa gặp mặt hai năm nay, vừa gặp mặt, cô cho tôi ngay bạt tai, ngoài ra còn thêm một cái đạp, tôi ca tụng cô năm câu, cô chẳng nghe câu nào, chỉ mắng cô có một câu, cô nghe rõ mồn một.

Y lại thở ra, cười khỏ nói:

- Phong Tứ Nương, Phong Tứ Nương, xem ra cô không đổi một tí nào.

Phong Tứ Nương bỗng sa sầm nét mặt nói:

- Nhưng anh thì đổi nhiều lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Anh trước giờ vẫn là tên du đãng, nhưng cũng còn là thứ du đãng không khả ố lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Còn bây giờ ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ anh là thứ du đãng lên tám cấp.

Nàng lại nổi cơn tức lên, lớn tiếng hỏi:

- Tôi hỏi anh, tại sao anh đi bức bách Tạ Thiên Thạch móc mắt y ra làm gì ? Tại sao anh đi bức bách anh em nhà Âu Dương móc mắt họ ra làm gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Tôi biết cô sẽ nhất định vì bọn họ mà ra mặt can thiệp.

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên là tôi can thiệp, chính anh cũng có nói, đàn ông có mắt là để nhìn đàn bà đẹp, đàn bà xinh đẹp, vốn là để cho người ta nhìn.

Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận, y quả thật có nói câu đó.

Phong Tứ Nương dùng đuôi mắt liếc qua Băng Băng nói:

- Tại sao không được nhìn cô ta ? Tại sao người khác nhìn cô ta vài lượt, là phải móc mắt người ta ra vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đấy chẳng qua là mượn cớ để nói.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Mượn cớ ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Dù bọn họ không nhìn nàng, tôi cũng muốn bọn họ móc mắt mình ra.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nghiêm nét mặt lại, nói:

- Tôi muốn bọn họ móc mắt ra, là khách khí lắm rồi đó, thật ra tôi phải giết bọn họ mới đúng.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Dĩ nhiên là có nguyên do.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nguyên do thế nào ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nguyên do nói ra hơi dài, nếu cô muốn nghe, tốt nhất là bớt giận một tý.

Phong Tứ Nương quay qua trừng mắt nhìn Băng Băng một cái, nói:

- Tôi không bớt giận nổi.

Tiêu Thập Nhất Lang than thở:

- Thật ra, nếu cô biết nguyên do tại sao, nhất định cô sẽ không giận tý nào.

Phong Tứ Nương cười nhạt.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không những cô không tức giận, cô còn đi móc mắt bọn họ dùm cho tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Thật sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi gạt cô hồi nào ?

Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y, rồi cuộc thở ra nói:

- Anh nói câu gì thật ra tôi cũng chẳng tin, có điều, chẳng biết tại sao, tôi gặp anh, tự nhiên câu nào cũng tin.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy cô nên bớt giận một tý, từ từ nghe tôi nói.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi còn chưa tiêu cơn giận.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, tôi đói muốn chết.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô muốn ăn gì ?

Ánh mắt của Phong Tứ Nương từ từ lộ vẻ ôn nhu, nàng nhẹ nhàng thở ra nói:

- Tô mì thật, dĩ nhiên là tô mì thật, trừ tô mì thật ra, tôi còn muốn ăn gì bây giờ ?

Bất cứ một thành phố nào, dù nhỏ dù lớn, đều có ít nhiều một vài quán mì, mở suốt đêm.

Bởi vì, bất cứ một thành phố nào, dù nhỏ dù lớn, đều có ít nhiều một vài gã mèo đêm không ngủ được.

Những ông chủ tiệm quán mì đó, đa số đều là những lão già cở quái, lập dị.

Bọn họ đã qua thời trẻ tuổi, tráng chí đã tiêu ma, không chừng còn có những chuyện đau khổ làm họ không ngủ được ban đêm, do đó, bọn họ không nề đêm khuya mưa gió, đều ngồi trong quán bán mì luôn qua đêm, bởi vì, dù bọn họ có về nhà, cũng chẳng ngủ được.

Tô mì bọn họ bán, không ngon lắm mà cũng không dở lắm.

Bọn họ đối khách hàng không khách khí cho lắm, nhưng nếu khách hàng ăn xong không có tiền trả, họ cũng sẽ không làm khó quá.

Bởi vì bọn họ bán mì, không phải là hoàn toàn để kiếm tiền, một phần cũng là tiêu đi cho hết những giờ phút cô đơn trong đêm dài.

Cái tiệm mì này cũng không ngoại lệ, chủ tiệm là một ông lão một mắt thọt chân. Lão bán đồ ăn cũng giống y như lão, vừa lạnh vừa khô vừa cứng.

Nhưng mì thì nóng hổi, đem lên bàn còn đang bốc khói nghi ngút.

Phong Tứ Nương nhìn tô mì trên bàn, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang đang rót rượu cho mình, trong lòng bất giác dâng lên một nỗi ôn nhu ấm áp, cũng như khói đang bốc lên từ tô mì vậy.

Có điều, bên cạnh Tiêu Thập Nhất Lang còn có một người, Băng Băng, nàng xem ra rất ôn nhu, rất mỹ lệ, rất cao quý.

Có điều, Phong Tứ Nương vừa nhìn nàng là sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Những thứ ở đây, vị cô nương này chắc ăn không quen đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Nàng cũng ăn quen lắm.

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Sao anh biết cô ta ăn quen lắm ? Anh là con trùng trong bụng cô ta sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang không dám mở miệng.

Băng Băng cũng cúi đầu, không dám nói gì, đương nhiên nàng cũng nhận ra, cái vị Phong Tứ Nương này không có hảo cảm với mình.

May mà nàng còn biết cười, do đó, Phong Tứ Nương cũng không có cách gì tiếp tục.

Ba người ngồi với nhau, không người nào nói gì, đây là chuyện thật là khó thở.

May mà rượu đã rót đầy.

Hai ly rượu. Phong Tứ Nương nâng ly uống cạn, cười nhạt nói:

- Thứ rượu ở đây, vị cô nương này chắc không uống quen đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Đương nhiên là nàng không uống, vì trước giờ nàng không uống rượu.

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên là không uống, đại tiểu thư cao quý như vậy, làm sao uống rượu giống một người đàn bà man rợ như tôi?

Băng Băng chẳng nói gì cả, nàng rót ra một ly rượu, nhoẽn miệng cười nói:

- Tôi vốn không uống rượu, nhưng hôm nay phá lệ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao lại phá lệ?

Băng Băng nói:

- Bởi vì, tôi đã có nghe qua đại danh của Phong Tứ Nương, tôi cứ nghĩ trong bụng, nếu một ngày đó tôi được ngồi uống với một bậc nữ anh hùng như Tứ thư một ly rượu, chắc là sung sướng biết bao.

Nàng đưa ly rượu lên miệng uống cạn, mà còn uống rất nhanh.

Phong Tứ Nương nhìn nàng, bỗng nhiên cảm thấy nàng không còn đáng hận như lúc nãy ... Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên, câu nói ấy quả nhiên ngàn năm vẫn còn giá trị. Nhưng trên mặt của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng hiện ra một vẻ biểu tình kỳ quái, hình như là lân lân, mà hình như là thương tiếc.

Ba ly rượu lạnh, nửa tô mì nóng vào bụng, tâm tình của Phong Tứ Nương cũng có bề đỡ ra.

Nàng chậm chậm nhai miếng tai heo, nói:

- Bây giờ tôi đã hết giận rồi, tại sao anh còn chưa nói đi ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra hỏi:

- Trăm ngàn đầu dây mối nhợ, cô muốn tôi nói từ chỗ nào ?

Phong Tứ Nương đảo quanh tròn mắt nói:

- Đương nhiên là từ cái trận chiến đó.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Trận chiến nào ?

Phong Tứ Nương nói:

- Đương nhiên là trận chiến giữa anh và Tiêu Dao Hâu.

Trận chiến ấy đã chấn động vũ lâm, nhưng lại chẳng có ai chứng kiến tận mắt, cũng chẳng ai hiểu rõ kết cuộc ra sao.

Từ xưa đến nay, vũ lâm cao thủ quyết chiến với nhau, không có trận nào kỳ quái, mà thân bí như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang lại uống cạn hai ly, mới than dài lên một tiếng nói:

- Hôm ấy, tôi đã chuẩn bị chết, tôi biết khắp thiên hạ, không một ai có thể là đối thủ của Tiêu Dao Hâu.

Phong Tứ Nương nói:

- Có điều, bây giờ anh vẫn còn sống.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đây là điều mà chính tôi cũng không nghĩ tới được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tiêu Dao Hầu thì sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Y đã chết rồi!

Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng rực lên, nàng dùng sức đập mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Tôi biết nhất định anh sẽ thắng ông ta, vũ công của anh tuy không bằng ông ta, nhưng anh có một thứ dũng khí người khác không sao bằng được.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Chỉ tiếc là dù tôi có một trăm lần dũng khí như vậy, cũng không phải là đối phủ của y.

Phong Tứ Nương ngấn người ra hỏi:

- Anh không phải là đối thủ của ông ta ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không phải.

Y than thở một hồi, nói tiếp:

- Tôi đa tôi chỉ tiếp được hai trăm chiêu của y, hai trăm chiêu sau, tôi đã sức cùng lực kiệt, nếu y không định bụng cho tôi thụ tội thêm vài giây phút nữa, tôi đã chết về tay y từ lâu.

Phong Tứ Nương nói:

- Có điều bây giờ anh còn sống nhăn răng, còn y , y đã chết mất xác.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đây chỉ là vì lúc tôi sắp chết tới nơi, bỗng nhiên có người cứu tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai cứu anh ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô ta!

Cô ta đây chính là Băng Băng.

Phong Tứ Nương thay đổi nét mặt hỏi:

- Cô ta làm sao cứu được anh ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Con đường ấy tận cùng là tuyệt nham, chúng tôi đánh nhau ở đó.

Phong Tứ Nương lắng tai nghe. Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nơi tuyệt nham đó, hai bên là vách đá thẳng đứng như bút, bên dưới là vực sâu muôn trượng.

Phong Tứ Nương thở dài nói:

- Đây là ông ta đã chọn cho anh một nấm mồ rất tốt.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chính y cũng nói vậy, y nói nơi tuyệt nham ấy, vốn có tên là Sát Nhân Nham.

Sát Nhân Nham, cái tên nghe thật hung hiểm.

Nghe đến cái tên ấy, Phong Tứ Nương tưởng tượng ra một nơi hang cùng ác cốc, dưới đáy sâu còn chất đầy lớp lớp những hài cốt.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đây vốn là Sát Nhân Nham của y, y vẫn thường thích giết người ở đó.

Phong Tứ Nương thở dài nói:

- Bởi vì giết người ở đó, không cần phải chôn cất.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Y đã giết không biết bao nhiêu người ở đó, dưới đó không biết có bao nhiêu oan hồn bị y giết, do đó, y vừa nghe dưới đó có tiếng hô hoán, lá gan của y có lớn đến đâu, cũng không khỏi kinh hãi ngớ cả người ra.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hô hoán ? Cái gì hô hoán ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vừa lúc y chuẩn bị giết tôi, bỗng nhiên y nghe dưới tuyệt nham, có người đang gọi tên y.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ông ta cũng có tên họ ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Y chẳng phải họ Thiên, y họ Ca Thụ, tên là Ca Thụ Thiên, vốn là hậu duệ của bộ tộc Ca Thụ ở miền An Tây, không phải người Hán.

Phong Tứ Nương thở dài nói:

- Thảo nào trên giang hồ không ai biết được chân danh bản tính của ông ta, chắc là ông ta cũng không muốn người ta biết mình là dân Di Địch không có văn minh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chính vì trên đời này không ai biết được tên thật của y, vì vậy, lúc y nghe dưới tuyệt nham có người gọi tên của y ra, mới giật cả mình lên.

Phong Tứ Nương nói:

- Chắc là ông ta cứ ngỡ đây là oan hồn những người bị ông ta đánh xuống vực sâu, bây giờ lên đòi mạng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy, tiếng hô hoán vừa vang lên, cả người y đã tê cứng đi.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhất định anh không bỏ lỡ cơ hội ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lúc ấy khí lực của tôi đã gần kiệt quệ, dù có cơ hội đó, cũng chẳng sức lực nào giết được y, có điều, tôi chém y một đao sau lưng xong, tự mình y bỗng nhiên như hóa điên lên, cứ thế mà nhảy xuống vực sâu.

Phong Tứ Nương thở dài rầu rầu nói:

- Một người hai bàn tay đầy những máu tanh, sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.

... Ông trời muốn hủy diệt một người nào, không phải cho người đó trước hết phát điên lên hay sao ?

Một người làm nhiều chuyện xấu xa nhiều quá, không phải cũng có ngày phải phát điên lên hay sao ?

Phong Tứ Nương nhin không nổi bèn hỏi:

- Người hô hoán dưới tuyệt nham là ai vậy ?

Băng Băng nói:

- Là tôi đây.

Phong Tứ Nương đương nhiên cũng nghĩ ra là nàng:

- Nhưng mà, sao cô lại ở đây dưới đó ? Sao cô biết được tên họ của ông ta ?

Băng Băng nói:

- Tôi biết, bởi vì ...

Gương mặt trắng trẻo mỹ lệ của nàng, bỗng nhiên lộ ra một vẻ biểu tình kỳ dị mà bi thương, nàng chậm chậm nói tiếp:

- Bởi vì, tôi là em ruột của ông ấy.

Hết chương 11